

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudkyň JUDr. Ing. Venduly Sochorové a Mgr. Ing. Veroniky Baroňové ve věci

navrhovatele: **RNDr. M. U.**
zastoupený advokátem Mgr. Jiřím Nezhybou
sídlem Údolní 33, Brno

proti
odpůrci: **Statutární město Zlín**
sídlem sídlem náměstí Míru 12, Zlín

o návrhu na zrušení části opatření obecné povahy – Změny č. 3B a 3D Územního plánu Zlína, vydaného usnesením Zastupitelstva města Zlín ze dne 12. 12. 2019, č. 53/8Z/2019

takto:

- I. Opatření obecné povahy – Změna č. 3B a 3D Územního plánu Zlína, vydaná usnesením Zastupitelstva města Zlína ze dne 12. 12. 2019, č. 53/8Z/2019, se ruší v části vymezení plochy Z* - plocha sídelní zeleně na pozemku parc. č. X, k. ú. X, a to ke dni právní moci tohoto rozsudku.
- II. Odpůrce je povinen nahradit navrhovateli náklady řízení ve výši 21 456 Kč k rukám jeho právního zástupce Mgr. Jiřího Nezhyby, advokáta, ve lhůtě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a obsah návrhu

1. Návrhem ze dne 30. 11. 2020 se navrhovatel domáhal zrušení části opatření obecné povahy – Změna č. 3B a 3D Územního plánu Zlína, vydaná usnesením Zastupitelstva města Zlína ze dne 12. 12. 2019, č. 53/8Z/2019 (jenž nebylo účinnosti dne 3. 1. 2020), a to v části vymezení plochy Z*- plocha sídelní zeleně na pozemku p. č. X, k. ú. X.
2. V návrhu navrhovatel uvedl, že je vlastníkem sousedících pozemků p. č. X a X v k. ú. X, přičemž uvedené pozemky nabyt do svého vlastnictví v dražbě v r. 2002. Na těchto pozemcích byla vymezena plocha dopravní infrastruktury – silniční doprava – DS, určená pro veřejně prospěšnou stavbu DS 142 tzv. kapacitní nebo pravobřežní komunikaci, vymezenou Zásadami územního rozvoje Zlínského kraje. Navrhovatel dále uvedl, že v období od r. 2002 do r. 2011 postupně zahájil určité kroky za účelem budoucí realizace záměru na jeho pozemcích. V r. 2005 předložil tehdejšímu hlavnímu architektovi města studii k využití pozemku, přičemž bylo ze strany tohoto architekta potvrzeno, že pozemek lze využít pro dopravní infrastrukturu. Pozemky však byly fakticky zablokovány pro budoucí projekt „pravobřežní komunikace“, proto studie z r. 2005 nemohla být v té době realizována. Minimálně od 31. 12. 2011 (kdy nabyt účinnosti nový územní plán města Zlína) byla pro plochu DS na pozemcích navrhovatele stanovena podmínka, že zpracování územní studie je nezbytnou podmínkou pro rozhodování v tomto území. Navrhovatel byl proto fakticky omezen v možnosti využití svých pozemků do doby zpracování územní studie. V srpnu r. 2016 byla zpracována Územní studie Vedení kapacitní silnice tzv. Pravobřežní komunikace řešení dopravních uzlů ve variantě B (dále jen „Územní studie“), jenž zpřesnila průběh kapacitní komunikace. Nově tato komunikace zasahovala navrhovateli pouze do pozemku p. č. X. V návaznosti na tuto územní studii začal navrhovatel na svých pozemcích připravovat projekt vyhovující ploše dopravní infrastruktury – silniční doprava – DS, a to projekt čerpací stanice a doplňkových staveb (myčka, parkovací stání apod.). Tento projekt byl předběžně opakovaně konzultován s vedením města i s Magistrátem města Zlína, přičemž jejich zástupci měli navrhovatele vždy ujistit, že k projektu nemají žádné zásadní připomínky (dne 23. 5. 2018 a dne 14. 11. 2019). Zastupitelstvo města Zlína rozhodlo dne 5. 5. 2016 o pořízení Změny ÚP Zlín (změna č. 3B) a dne 11. 5. 2017 o změně č. 3D. Ačkoliv bylo formou veřejné vyhlášky konání veřejného projednání návrhu Změn ÚP Zlín zveřejněno, byla dána výzva k uplatnění připomínek a námitek, navrhovatel tyto neuplatnil, neboť se o veřejném projednání nedozvěděl. S ohledem na předchozí jednání se zástupci města a Magistrátu města neočekával, že by mohlo dojít k podstatné změně funkčního využití na jeho pozemku. V důsledku napadeného opatření obecné povahy však navrhovatel nemůže uskutečnit svůj shora uvedený záměr, a to ve vztahu k pozemku p. č. X. Napadeným opatřením totiž na uvedeném pozemku došlo k vymezení plochy Z*-plocha sídelní zeleně, a to nově oproti předchozímu stavu, kdy na tomto pozemku byla vymezena plocha DS – plocha dopravní infrastruktury – silniční doprava. Napadené opatření obecné povahy proto navrhovateli znemožňuje realizaci dlouhodobě plánovaného záměru, čímž je zkrácen na vlastnickém právu i právu podnikat. Současně došlo ke snížení hodnoty ceny pozemku.
3. Navrhovatel vůči napadenému opatření obecné povahy namítal, že ve vztahu k uvedené změně funkčního využití 1/3 pozemku p. č. X z plochy DS – plocha dopravní

infrastruktury na plochu Z*-plocha sídelní zeleně, došlo bez toho, aniž by odpůrce v napadeném opatření dostatečným způsobem odůvodnil takovéto řešení. Podle navrhovatele nedostatek rozhodovacích důvodů způsobuje nepřezkoumatelnost opatření. V této souvislosti navrhovatel poukázal na následující rozsudky Nejvyššího správního soudu: ze dne 16. 12. 2008, č. j. 1 Ao 3/2008 – 136, ze dne 18. 9. 2008, č. j. 9 Ao 1/2008 – 34, ze dne 29. 1. 2020, č. j. 9 As 171/2018 – 50, ze dne 30. 3. 2016, č. j. 8 As 121/2015 – 53, ze dne 16. 11. 2010, č. j. 1 Ao 2/2010 – 116, ze dne 18. 1. 2011, č. j. 1 Ao 2/2010 – 185, ze dne 29. 1. 2020, č. j. 1 As 177/2019 – 23. Z uvedené judikatury navrhovatel dovozuje nutnost řádného odůvodnění předmětné změny ve funkčním využití pozemku, a to i přesto, že navrhovatel neuplatnil námitky vůči připravované změně v rámci procesu jejího přijímání. Navrhovatel dále doplnil, že v jiném obdobném případě k odůvodnění změny v napadeném opatření došlo, dále že došlo k narušení kontinuity předchozího územního plánu a faktické situace v území. Namítal také, že změnu nelze zamaskovat tím, že je nově vymezena plocha sídelní zeleně označené jako stabilizovaná; na předmětném pozemku se sice nachází neudržovaná zeleň, ovšem to je dáno dlouhodobou nejistotou ohledně budoucího uspořádání území a chystaným a dosud nerealizovaným záměrem navrhovatele. Pozemek v katastru nemovitostí je veden se způsobem využití jako jiná plocha a nikoliv jako zeleň. Navrhovatel dále namítal, že nebyla uvedena ani žádná zvláštní podmínka ve stanovisku k vyhodnocení vlivu koncepce na životní prostředí a že vymezená plocha sídelní zeleně na předmětném pozemku není nutná, ani důvodná; návrh řešení nedává z hlediska širší koncepce smysl, plocha sídelní zeleně na pozemku žalobce není ani zahrnuta do žádných ploch vymezených ve výkresu „Ochrana a rozvoj hodnot území“. Navrhovatel má za to, že předmětnou změnou územního plánu došlo ke zneužití práva a ke svévoli, přičemž tento zásah musel být pořizovateli již v době přípravy změny územního plánu zcela zjevný.

II. Vyjádření odpůrce

4. Ve vyjádření k předmětnému návrhu odpůrce uvedl, že změna územního plánu se projednávala od září 2018 do září 2019, pořizovatel od navrhovatele neobdržel žádnou námitku. Pořizovateli územního plánu nebyly známy skutečnosti o tom, že tvrzený zájem navrhovatele existuje. Odpůrce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2012, sp. zn. Ao 8/2011 – 74 (pozn. krajského soudu – správné označení tohoto rozsudku je č. j. 6 Ao 8/2011 – 74) a na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 15. 11. 2012, č. j. 50 A 13/2012 – 99. Změna územního plánu v předmětném území byla realizována na základě tlaku jednotlivých vlastníků pozemků, kteří poukazovali na to, že plocha pro silniční dopravu DS 142 a DS 141 je vymezena nadstandardně a blokuje jejich vlastnická práva. Proto odpůrce přistoupil k tomu, že napadené území nechal prověřit územní studií, na jejímž základě vymezenou plochu zúžil. Je proto zcela irelevantní se odvolávat na kontinuitu s předešlým územním plánem, neboť tato změna byla provedena především proto, aby nebyly blokovány pozemky jednotlivých vlastníků pro účely dopravy, ale proto, aby město minimalizovalo dotčení vlastnických práv ve prospěch realizace tzv. pravobřežní komunikace, kterou mělo povinnost převzít ze zásad územního rozvoje Zlínského kraje.
5. Odpůrce dále poukázal na str. 112 textové části odůvodnění napadeného opatření obecné povahy ve vztahu k předmětné dílčí změně č. ZM3B.05/05. V odpůrcem poukazovaném textu je zejména uvedeno, že plochy pro pravobřežní komunikaci a navazující dopravu byly především ze severní strany redukovány a vymezený prostor byl s ohledem na

aktuální způsob využití vymezen jako plochy stavové – zejména plochy smíšené výrobní (SP), plochy výroby a skladování (V) a další. Odpůrce ve vyjádření uvedl, že právě v použití slova „a další“ je zahrnuta i sídelní zeleň. Zpracováním územní studie „Pravobřežní komunikace a řešení dopravních uzlů“ došlo ke změně desítek menších či větších ploch. Ty plochy, u nichž se po vypuštění plochy dopravy DS vyskytoval původní stav území, nebyly značeny jako plochy návrhové ale byly vymezeny jako stav území. Jiné, kde zeleň v území nebyla, ale projektant ji tam doporučil, byly vymezeny jako plochy návrhové. Jedná se o zcela standardní postup při vymezení plochy s rozdílným způsobem využití. V žádném jiném dokumentu, tedy ani ve Zprávě, ani ve Vyhodnocení vlivu koncepce na životní prostředí nemůže být předepsáno, co má projektant navrhnout ve zbytcích zužované plochy dopravy. Pokud se navrhovatel domníval, že na jeho pozemku měla být navržena jiná funkce, bylo jeho povinností hájit svá práva v celém procesu pořizování změny. Odvolání se na údajnou dohodu s představiteli města jej této povinnosti nezbujuje.

III. Další procesní podání účastníků

6. V replice ze dne 20. 1. 2021 navrhovatel zopakoval, že v době pořizování změny zamýšlený projekt čerpací stanice několikrát konzultoval s vedením města, vč. některých úředníků. Z žádného jednání nevyplynulo, že by měl někdo z nich k předloženému projektu připomínky, ani na jednáních nebylo nikdy řečeno, že probíhá pořizování změny územního plánu. Navrhovatel si je vědom, že tuto skutečnost mohl zjistit z úřední desky, nicméně za těchto okolností jej nenapadlo, že by měl úřední desku sledovat. Šlo o objektivní okolnosti, ke kterým by mělo být přihlédnuto. Absenci odůvodnění změny se odpůrce snaží dohnat ve vyjádření k návrhu, nicméně toto zdůvodnění nelze akceptovat. Navíc odůvodnění odpůrce nedává příliš logický smysl a na navrhovatele působí účelově. Navrhovateli předchozí vymezení vyhovovalo – odpovídalo plánovanému projektu výstavby čerpací stanice. Každá změna územního plánu musí být řádně odůvodněna, o to víc, pokud jde o významnou změnu funkčního využití, kdy se mění podstata plochy.
7. V doplňujícím procesním podání ze dne 1. 2. 2021 odpůrce namítal, že navrhovatel vůbec neuvedl, kdy a s kým měl svůj záměr výstavby čerpací stanice konzultovat. Samotná dokumentace změny územního plánu čítala 187 změn na stovkách pozemků; je zavádějící se domnívat, že někdo ze zúčastněných sledoval, že zrovna na pozemcích navrhovatele se územní plán mění způsobem, který neodpovídá jeho představám. Tím spíše, že požadavek na zúžení prostoru dopravního koridoru vyšel ze zaevidované územní studie, nikoliv z podnětu navrhovatele. Navrhovateli byl stávajícím zastupitelstvem města podnět na změnu územního plánu zamítnut (poprvé dne 18. 6. a podruhé dne 10. 12. 2020).
8. V doplňujícím procesním podání ze dne 16. 2. 2021 navrhovatel doplnil, že záměr výstavby čerpací stanice konzultoval průběžně s původním i současným vedením samosprávy a státní správy a uvedl osoby, s nimiž měl jednat. Navrhovatel doplnil, že za doby jeho vlastnictví předmětných pozemků se jedná již o pátou (územní) studii, která je dle odpůrce nutná zpracovat. Pomine-li navrhovatel důvodnou pochybnost, že odpůrce postupuje při zpracování koncepce týkající se pravobřežní komunikace několik let již značně neehospodárně a neefektivně, jedná se o zcela nepřiměřeně dlouhou dobu, po kterou je v konečném důsledku ve svém vlastnickém právu navrhovatel omezován.

IV. Posouzení věci krajským soudem

9. Návrh byl podán v zákonem stanovené lhůtě (§ 101b odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního, dále jen „s.ř.s.“) a je tedy včasný.
10. Mezi účastníky řízení není sporu o tom (a v návrhu byla tato skutečnost doložena), že navrhovatel je vlastníkem shora citovaných nemovitostí – pozemků, přičemž pokud jde o pozemek p. č. X, došlo u něj v rámci napadeného opatření obecné povahy na jeho části ke změně dosavadního funkčního využití, a to z plochy DS – plocha dopravní infrastruktury – silniční doprava na plochu Z*- plocha sídelní zeleně (na cca 1/3 pozemku).
11. Navrhovatel je osobou oprávněnou podat předmětný návrh, neboť logicky, konsekventně a myslitelně tvrdí dotčení na svých právech (ust. § 101a odst. 1 s.ř.s. a usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Ao 1/2009 – 120 ze dne 21. 7. 2009), a to i přesto, že během přípravy změny územního plánu nepodal námitky ani připomínky (viz usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Ao 2/2010 – 116 ze dne 16. 11. 2010, publ. pod č. 2215/2011 Sb. NSS).
12. Odpůrcem v předmětné věci je Statutární město Zlín (§ 101a odst. 3 s.ř.s. a usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Ao 1/2009 – 120 ze dne 21. 7. 2009).
13. Při přezkoumání napadeného opatření obecné povahy soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době jeho vydání (12. 12. 2019).
14. Soud o věci rozhodl za splnění podmínek ve smyslu ust. § 51 s.ř.s., aniž by nařizoval jednání, neboť navrhovatel výslovně a odpůrce konkludentně souhlasili s projednáním a rozhodnutím věci bez nařízení jednání.
15. Změna územního plánu se vydává podle § 55 odst. 2 ve spojení s § 43 odst. 4 zákona č. 183/2006 Sb. o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon) formou opatření obecné povahy (viz také nálezy Ústavního soudu ze dne 19. 11. 2008, sp. zn. Pl.ÚS 14/07 a nálezy ze dne 17. 3. 2009, sp. zn. IV.ÚS 2239/07). Napadená změna územního plánu je tedy opatřením obecné povahy.
16. Z obsahu připojené správní dokumentace dále vyplývá, že napadené opatření obecné povahy bylo řádně vydáno a je účinné.
17. Ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu v otázce meritorního přezkumu opatření obecné povahy vychází z pětistupňového algoritmu (viz rozsudek ze dne 27. 9. 2005, č. j. 1 Ao 1/2005 – 98, publ. pod č. 740/2006 Sb. NSS). Prvé tři kroky – otázky pravomoci správního orgánu vydat napadeného opatření, nepřekročení meze zákonem vymezené působnosti odpůrcem a otázka vydání opatření zákonem stanoveným postupem není mezi účastníky řízení sporná (viz také shora uvedené skutečnosti) a splnění těchto podmínek vyplývá rovněž z obsahu správního spisu. Soud se proto dále zabývá čtvrtým krokem přezkumu obsahu opatření obecné povahy, a to z hlediska jeho rozporu se zákonem (materiální kritérium). Při uvedeném přezkumu platí, že pokud je u některého z kroků algoritmu shledán důvod pro zrušení napadeného opatření obecné povahy, aplikací dalších kroků se soud již nezabývá.
18. Mezi účastníky řízení není sporu o tom, že navrhovatel v rámci pořizování změn územního plánu nevyužil možnost podat námitky či připomínky. Z judikatury Nejvyššího správního soudu přitom vyplývá, že jestliže navrhovatel nepodá proti napadenému opatření obecné povahy včas námitky, ani připomínky (§ 172 odst. 4 a 5

správního řádu, resp. § 52 zákona č. 183/2006 Sb.), může před správními soudy úspěšně namítat jen nedostatek pravomoci či příslušnosti odpůrce k vydání opatření obecné povahy nebo porušení kogentních předpisů chránících zásadní veřejné zájmy, které stěžejním způsobem předurčují proces přijímání opatření obecné povahy; může jít jak o normy procesní, tak i hmotněprávní. Zároveň platí, že námitkami směřujícími do proporcionality přijatého řešení se správní soud při posuzování důvodnosti návrhu nemůže věcně zabývat, neboť by tak poměřoval důležité veřejné zájmy s dotčenými právy jednotlivců v první linii tam, kde navrhovatel zůstal v procesu přijímání opatření obecné povahy pasivní. Koncepce správního soudnictví, resp. soudního přezkumu opatření obecné povahy, se opírá o princip subsidiarity soudní ochrany, jenž má nastoupit až po vyčerpání řádných opravných prostředků uvnitř veřejné správy (uvedená judikatura je shrnuta např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2020, č. j. 6 As 270/2019 – 38).

19. Zároveň platí, že vliv na shora uvedené závěry může mít skutečnost, z jakých důvodů zůstal navrhovatel v procesu přijímání územního plánu či jeho změny pasivní (neuplatnil námitky či připomínky). Tato skutečnost vyplývá rovněž z judikatury Nejvyššího správního soudu. Procesní pasivita navrhovatele může být způsobena faktory subjektivními či objektivními, přičemž její význam pro úspěšnost žaloby posoudí soud s přihlédnutím ke všem individuálním okolnostem případu (viz např. citované usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2010, č. j. 1 Ao 2/2010 – 116).
20. V nyní projednávané věci navrhovatel tvrdil, že od doby, kdy předmětný pozemek v dražbě nabyl (r. 2002), podnikal vícero kroků k tomu, aby mohl na svém pozemku uskutečnit záměr zřízení čerpací stanice s příslušenstvím. Navrhovatel uváděl, že v r. 2005 předložil hlavnímu architektovi města studii využití pozemků, přičemž hlavní architekt měl potvrdit, že pozemek lze využít pro dopravní infrastrukturu. V měsíci srpnu 2016 došlo k vypracování územní studie kapacitní silnice tzv. „Pravobřežní komunikace a řešení dopravních uzlů ve variantě B“. V rámci studie plánovaná pozemní komunikace nově zasahovala žalobci jen do pozemku p.č. X (sousedící pozemek s p.č. X). Navrhovatel uváděl, že od té doby započal připravovat konkrétní projekt čerpací stanice s příslušenstvím, přičemž takovýto záměr měl navrhovatel konzultovat s vedením města v letech 2018 – 2019 (23. 5. 2018 a 1. 8. 2019). Navrhovatel v doplňujícím procesním podání ze dne 16. 2. 2021 uvedl čtyři konkrétní osoby, s nimiž měl za státní správu či samosprávu jednat.
21. Navrhovatel uvedená tvrzení (vyjma grafického znázornění plánovaného projektu začleněného do návrhu na zahájení řízení) žádným způsobem nedoložil. Soud proto z těchto tvrzení při posuzování věci nemůže vycházet. K navrhovatelem tvrzeným jednáním s představiteli města či samosprávy soud dodává, že pokud k nim skutečně došlo, je pravděpodobné, že se uvedené osoby mohly domnívat, že navrhovatel jakožto osoba, která se dlouhodobě snaží o zužitkování pořízeného pozemku, neopomene jednu ze základních věcí, totiž sledování, zda se v rámci předmětného území nepřipravuje změna územního plánu, či zda se nepřipravuje nový územní plán. Je třeba odlišovat osobu navrhovatele, který jak sám tvrdí, se dlouhodobě snaží o co nejlepší profit z pořízeného pozemku a např. laika, který nemá vůbec žádné povědomí o procesu územního plánování. Jednání s uvedenými osobami (i kdyby je navrhovatel prokázal) by mu nemohlo v jeho postavení v rámci nyní projednávaného návrhu na zrušení opatření obecné povahy prospět.

22. Za uvedeného stavu lze tedy učinit dílčí závěr, že navrhovatel neprokázal žádné objektivní okolnosti, které by mu bránily uplatnit námitky v procesu pořizování změny územního plánu. Jedinou příznivou okolnost svědčící ve prospěch navrhovatele lze v uvedené souvislosti jmenovat pouze skutečnost, že napadeným opatřením obecné povahy nebyl vydán územní plán města, ale šlo pouze o jeho změnu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2020, č. j. 6 As 270/2019 – 38 – bod 13).
23. Ačkoliv navrhovatel námitky bez prokázání objektivní nemožnosti jejich podání nepodal a soud se tak vůbec nemůže zabývat pátým krokem algoritmu, tedy proporcionalitou přijatého řešení, neznamená to, že by byl navrhovatel zbaven práva na přezkum napadeného opatření obecné povahy v rámci shora zmiňovaného čtvrtého kroku algoritmu přezkumu opatření, kdy ke zrušení opatření obecné povahy může soud přikročit i přes procesní pasivitu navrhovatele (jak je judikaturou Nejvyššího správního soudu dovozeno – tato judikatura je shora citována).
24. Navrhovatel namítal vůči změně územního plánu (ve vztahu k dotčenému pozemku) nedostatečné, resp. zcela chybějící odůvodnění změny a dále uplatňoval námitky vážící se svojí podstatou až k pátému kroku algoritmu, jímž se soud z již uvedených důvodů zabývat nemůže. Pokud však jde o otázku nedostatečnosti či úplné absence odůvodnění opatření obecné povahy ve vztahu k dotčenému pozemku, je možné napadené opatření soudně na základě vznesených námitek přezkoumat. Jak vyplývá i z judikatury navrhovatelem uváděné, Nejvyšší správní soud dovedl povinnost v obdobných případech, jako tomu je u navrhovatele (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2016, č. j. 8 As 121/2015 – 53 a ze dne 29. 1. 2020, č. j. 1 As 177/2019 – 23), že je třeba i při pasivitě navrhovatele v procesu pořizování územního plánu opatření obecné povahy odůvodnit (při přecházení pozemku např. do veřejného prostranství jde totiž o značnou intenzitu zásahu vůči vlastníkovu pozemku, blížící se vyvlastnění).
25. Krajský soud v Brně se proto dále zabýval otázkou, zda ve vztahu k předmětnému pozemku ve vlastnictví žalobce byla změna funkčního využití v napadeném opatření obecné povahy odůvodněna a pokud odůvodněna byla, zda takovéto odůvodnění ob stojí.
26. Mezi účastníky řízení není sporu o tom a z obsahu správního spisu vyplývá, že v případě poukazovaného pozemku navrhovatele se jedná o dílčí změnu označenou jako ZM3B.05/05, o níž je v textové části odůvodnění změny územního plánu (příloha č. 3, str. 64 a 112), z hlediska posouzení odůvodnění této dílčí změny uvedeno následující: „*Plochy pro pravobřežní komunikaci a navazující dopravu byly především ze severní strany redukovány a vymezený prostor byl s ohledem na aktuální způsob využití vymezen jako plochy stavové – zejména plochy smíšené výrobní (SP), plochy výroby a skladování (V) a další.*“
27. Krajský soud má za to, že předmětná dílčí změna územního plánu je v tomto textu odůvodněna (byť velmi úsporně), a to právě shora citovanou pasáží, přičemž na plochu sídelní zeleně by mohla dopadat zbytková kategorie uvedená v této citaci soudem zvýrazněným slovem „další“ (dílní závěr o existenci odůvodnění této změny soud učinil i s ohledem na shora popsané skutečnosti týkající se pasivity navrhovatele v procesu přijímání změny územního plánu).
28. Jinou otázkou je ovšem to, zda citované odůvodnění ve vztahu k předmětnému pozemku navrhovatele může obstát. Pokud by důvodem změny funkčního využití pozemku měly být skutečnosti popsané v citované textové části odůvodnění, pak by takováto změna funkčního využití území musela být provedena na celém dotčeném pozemku

navrhovatele, neboť jak i z vyjádření odpůrce k předmětnému návrhu ze dne 11. 1. 2021 v části „Výřez ze studie“ (zejména z barevné verze elektronicky zaslané soudu) vyplývá, zeleň, a to včetně stromů, se na předmětném pozemku navrhovatele nachází i v jiných místech, než v těch, které byly dotčeny změnou. Jinými slovy, pokud by toto měl být pravdivý důvod pro předmětnou změnu funkčního využití, pak by se takováto změna musela vztahovat na další části pozemku navrhovatele. Stav uvedený ve výřezu ze studie soud ověřit nahlédnutím na internetové stránky www.mapy.cz - mapa letecká 2003, 2006, 2012, 2015, 2018 a aktuální (navíc obdobná zeleň se nachází i na protilehlém pozemku, kde funkční využití DS zůstalo zachováno). Odůvodnění předmětné změny územního plánu ve vztahu k poukazovanému pozemku navrhovatele proto nemůže obstát.

29. Krajský soud v Brně tak dovodil, že změna územního plánu nebyla ve vztahu k pozemku navrhovatele řádně odůvodněna, což vedlo soud (při aplikaci shora uváděné judikatury Nejvyššího správního soudu – rozsudky č. j. 8 As 121/2015 – 53 a č. j. 1 As 177/2019 – 23) k závěru, že je třeba přistoupit ke zrušení napadeného opatření obecné povahy v části, jak se jej navrhovatel návrhem domáhal.
30. Jak již bylo uvedeno, pátým krokem algoritmu přezkumu opatření obecné povahy (proporcionalitou) se soud nemohl zabývat, ať již z důvodu shora popsané zjištěné vady, či z důvodu pasivity navrhovatele v procesu pořizování změny územního plánu, s tím, že nebylo prokázáno, že by navrhovatelem uváděný zásah do vlastnického práva musel být pořizovateli v době přípravy opatření obecné povahy zcela zjevný.
31. Soud neprovedl důkaz navrhovatelem poukazovanou Zprávu o uplatňování územního plánu Zlína z února 2016, neboť tento důkaz nebyl pro posouzení věci podstatný s ohledem na shora zjištěné skutečnosti a závěry soudu; rovněž nebyl proveden důkaz print screenem z katastru nemovitostí týkajícím se vlastnického práva navrhovatele, neboť tato skutečnost nebyla mezi účastníky řízení sporná. Zbývajících navrhovaných důkazů – změna územního plánu Zlína byla součástí předložené správní dokumentace.

V. Náhrada nákladů řízení

32. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl postupem ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s.r.s., z něhož plyne, že práva na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení má účastník, který byl ve věci úspěšný.
33. Jelikož napadené opatření obecné povahy bylo v navrhované části zrušeno, dosáhl navrhovatel plného úspěchu. Za důvodně vynaložený náklad řízení vzal krajský soud náklad za zaplacený soudní poplatek ve výši 5 000 Kč. Navrhovateli rovněž náleží náhrada za 4 úkony právní služby jeho právního zástupce (převzetí a příprava zastoupení, písemné podání návrhu a dvakrát doplňující procesní podání) po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu (vyhl. č. 177 /1996 Sb. o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů), vč. paušální náhrady hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Jedná se o částku celkem 13 600 Kč zvýšenou o DPH 21 % (2 856 Kč). Celkem tedy včetně náhrady za soudní poplatek činí přiznaná náhrada nákladů řízení částku 21 456 Kč. K uhrazení nákladů řízení byla odpůrci stanovena přiměřená lhůta.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 1. 3. 2021

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu